

Finansministeren (Brandes): Jeg vil gerne gøre en Bemærkning til det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard), som lagde Vægt paa, at min Kollega, Ministeren for offentlige Arbejder havde sagt, at det finansielle Spørgsmaal, som angik Statsbanernes Udbytte, laa ikke under ham, men under Finansministeren. Det er ganske rigtigt. Der kan komme det Øjeblik, hvor Finansministeren paa Finansernes Vegne maa kræve, at der foretages Foranstaltninger, hvorved Statsbanernes Udbytte drives op. Det Øjeblik kan meget vel komme, og jeg vilde ikke heller som Finansminister, naar et saadant Øjeblik var der, tage i Betænkning, enten det nu var mere eller mindre velset fra de forskellige Rigsdagspartier, at fremføre et saadant Forslag, for at vi kunde faa Rigsdagens Mening at høre derom. Men hvad er nu Forholdet? Forholdet er dette, at for Finansaaret 1915—16 giver Statsbanerne et Udbytte af 9 Mill. Kr., hvilket er omtrent 3 pCt. af det, man kalder Anlægskapitalen — jeg ved meget vel, at den nu er noget nedskrevet. Og dette anses af alle som et passende Udbytte. Hvad er der saa sket senere? Der er sket dette i indeværende Aar, at man kan forudsætte, at Indtægten vil være langt ringere end Udgiften, hvor meget ved man ikke. Jeg vil efter de Opgørelser, der foreligger i Øjeblikket, gaa ud fra, at det omtrent vil gaa lige op, at der intet Udbytte vil være. Det er i indeværende Aar, hvor Verdenskrigen raser, hvor alle de Forhold, som derved skabes, har en ganske særlig Indflydelse paa Statsbanernes Drift, ikke mindst ved en Fordyrelse af Brændselsmaterialet, som man ikke kunde danne sig nogen Forestilling om tidligere, og det ærede Medlem kan dog ikke tro, naar han taler om, at der ogsaa vil blive ugunstige Forhold i Fremtiden, at den uhyre Fordyrelse af Kulpriserne, der har været, skulde vedvare ogsaa efter Verdenskrigens Ophør. Men hvorom alting er, er Forholdet for Finansministeren i det nuværende Øjeblik det, at der i indeværende Finansaar har været saadanne Forhold, at man ikke faar noget Udbytte af Statsbanerne — muligvis faar man et ringe, men man kan ikke vide noget derom —, og saa spørger jeg, om det, naar man hidtil fra Ministeriets Side har ment, at denne Krigsbyrde maatte nu Statskassen paatage sig, da er rimeligt, at Finansministeren straks skulde springe til og komme med Forslag om Takstforhøjelse. Ja, det ærede Medlem hævder endog, at et saadant For-

slag forlængst skulde have været fremsat, altsaa inden vi i Virkeligheden vidste mere om det Forhold, end at der var Rimelighed for et ugunstigt Resultat, hvilket den Gang blev udtrykt af min Kollega Trafikministeren paa den Maade, at han sagde, at det efter Ministeriets Opfattelse bliver en Krigsbyrde, som Statskassen maa bære som saa mange andre. Men jeg maa altsaa gentage, at jeg meget godt kan se, at der kan komme et Tidspunkt, nemlig naar Underskuddet foreligger og vedvarer, da Finansministeren maa træde op. Men jeg kan ikke indse, at der er nogen som helst Grund til at sætte dette Spørgsmaal i Forbindelse med de foreliggende Lovforslag, af hvilke der er fuldkommen Enighed om det ene, der har Betydning for Finanserne, medens der ikke er Enighed om det andet, som har en forholdsvis forsvindende Betydning for Finanserne med Hensyn til den Indtægt, det kan give, omend jeg alligevel maa lægge megen Vægt paa, at man faar en fast og sikker Indtægt uden nogen Udgift gennem dette Lovforslag.

Dernæst har jeg et Par Bemærkninger at gøre til det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Knuth). Det ærede Medlem sagde, at det vedblivende var hans Mening, at Ministre og Rigsdag burde tage Hensyn til hele Samfundet og ikke til den enkelte Samfundsklasse. Naar man bruger saadanne Ord, maa man vel mene, at man selv tager dette Samfundshensyn og paa intet Punkt af sin Virksomhed paavirkes af Hensyn til sin egen Klasse, og det er det, jeg har tilladt mig at kalde, at man tager den smukke Rolle for sig selv. Jeg kan deroverfor kun sige, at selvfølgelig er der ikke et eneste Medlem paa den danske Rigsdag, der ikke lige saa godt som det ærede Medlem ved, at man tager Hensyn til det hele Samfunds Tarv og ikke til nogen enkelt Klasse — dette gælder Ministre, dette gælder Rigsdagsmænd, og dette gælder naturligvis ogsaa det ærede Medlem, men ikke *ham* særlig; dette smukke Billede af, hvorledes Politik skal drives, erkendes af *alle* som det rigtige.

Det ærede Medlem sagde dernæst til mig, at jeg havde erkendt, at det ikke var nobelt med dette Stemmesfikeri. Det ærede Medlem maa have en mærkelig Mangel paa Evne til at forstaa, eller jeg maa have udtrykt mig overordentlig utydeligt. Jeg sagde, at i og for sig var jeg slet ikke bange for dette Ord „Stemmesfikeri“ — det kommer jo an paa, hvad man mener dermed. At fiske Stemmer, at søge at er-